

מסורת הש"ס

(א) לקמן קמא: (ב) נמו"ק ג: קידושין לג: סוטה מד: מולין (גא'): א' נעידיון כע': (ד) נע' תוספות לקמן קמ': דע"ה כיון וכו'), (ה) כילה כל: (ו) א' לקמן עתא: (ז) תוספס פייג': (ח) נשמות לאו: (ט) נע' רש"ל, י' נעלין מדא: (י) נעלין כו': (יג) נחלין פגא:

תורה אור השלם

1 אָדון דַּיגאָל די שנה בלטשאַר אַשחומם בשעה חדרה ורענייה יבולתה ענה מלכא ואמר בלטשאַר חלקא ופשרא אל יבדלק ענה בלטשאַר ואמר מר חלקא לשאָר ופשרה לערן:

דניאל ד טז

הגהות הב"ח

(א) גב' ופתי' ראלי ונעשה נקם: (ב) רש"י דע"ה גנדי עשירים וכו' הי' כי ר' אחיברי קרטיין ובטלי לערן:

גליון הש"ס

גב' קרן עגולה חייב. ע"י כלס פייג' מ"ז:

לעיו רש"י

אבלשטא"א [אכילישטא"א]. קשת אפקית.

מוסף רש"י

נטול אדם בנו והאבן בידו. כחלר ולא אמרין דמלטול לאן [דקמן קמא]. אשחומם בשעה חדר. שחק ויהי מחשכ מן ענה [וחורין בא. ועי' דניאל ד טז]. **גנדי עניים לעניים.** שלם על שנה [לנשמת] מקבלין טומאה לעניים [שדורין כס]. **גנדי עשירים לעשירים.** שלשה על שלשה [טפחים] מקבלין טומאה קף לעשירים [שס]. **כנוגא.** כלי משמשים טו המלס [כיצה בא]. **אגב** קרמא. שהיוו לריסם לאכרי והוכן מע"ש לכסות רוק או כולה [שס]. בגלילא קרן פני עניים ומקפידין כדבר מועט [דקמן טח].

תוס' ישנים

(א) ודעתי מאיר פ"י כי מרגז שמתי יין הי' לם כחללי עיני' לא' ושמתי רפואת מים טובא:

מוסף תוספות

א. כגון שהוסק שבבת. מוס' הלא': הדחיל מוקצה דגדיל. ריעו"א. ב. ונעשה בסים שלהם. ריעו"א. ג. אבל אפר מחתה דלא חשיב אין המחית בשית בסים שלהם, להכי מיתרי ל"י מהא דכלכלה שנעשית בסים לאבן, דלא חשיב. ריעו"א. ד. והא דאמרם הכא אבל דעניים לעשירים לא מוס' הלא': ה. ואע"ג דעני יחודה לשיבה לא הוי מיוחדת לעשירים. מוס' הלא': [דאין] עשירים מיוחדים פחות משלשה על שלשה לשיבה, ואפי' יחודה בטלה דעתו אצל עשירים דעלמא. ו. נמני'. ז. שהוא גבר לשום עני בעולם. מוס' הלא': ט. אלמא אפי' לעשירים טמאין טומאת מות בשלש על שלש. נמני'. פ. והא דקתני בגדי עניים אצ"ם שאין בהם שלשה מוסאם דאפי' בבית העשירים קאמרי. ריעו"א. י. בגדים שרגילים עניים ללבוש. מוס' הלא': י. שדחוטן עבה. ריעו"א. יא. מייר בבגדים דקים. ריעו"א. יב. דקתני דאפי' בגדי עניים דוקא לעניים מטמא בשלש על שלש אבל לעשירים שלשה על שלשה בעינן. ריעו"א. יג. הא דרי נחמן לשיוריו כוסות. ריעו"א. יד. שיורי כוסות בלחור. ריעו"א. טו. והוי הכנס בסים לדבר האכיל, שהרי הונח שם היין לדעת. ריעו"א. יו.אסור לטלטלן. רעו"א. יז. דכי פריך, דכי היכי דמטלטלינן כנוגא אגב קיטמא ודחוי בר טלטול. ריעו"א. יח. ואין הכנוגא והקיטמה בטלי לגבי שברי עצים שבת משום דלא חשיבי, הי"ז. שרי הכנס הוא עיקר. ריעו"א. יט. ואע"ג דקף מלתא שמעינן לה מכלכלה ואבן לתוכה דמוקד לה ר' יוחנן במלאה פירות. מוס' הלא': יט. [דאציטריך] לאשמעינן [דן]אע"ג. מוס' הלא': כ. לא אמרין דהויא עיקר בסים לדבר האסור דחשיב טפי. מוס' הלא': כא. שאם יש [שם] [בהן] שברי פתילה שאסור לטלטלה. רעו"א. כב. דדין הוא שלא יהו שברי עצים בטלים להן יותר מן השמן. נמני'. כג. ועיקר הבסיסות לשברי פתילה. מוס' הלא': כד. דבגליל היה רוב שמן. מוס' הלא': כז. שלמכון ישנה, מהוריעין אגמאג לבין. מוס' הלא': כח. ורוב שחייתן בכך. מוס' מגינא. כה. דע"ה גגללא. כח. דחשיב. מוס' מגינא. כה. דע"ה גגללא. ל. מתוך עושרם. מוס' מגינא. כה. דע"ה גגללא. לא. כאב עינים, וטוב המים לרפואה, [ולכן]. מוס' מגינא. כה. דע"ה גגללא. לב. והיה להם לשער בשחייה. ועוד. מוס' מגינא. כה. דע"ה גגללא.

לדבר האסור. לשלחבת דכבי האי מוקפה מודה ר"ש שהכלי טפל לשלחבת בעודה זו ולאו משום דחייש לכבייה: **בסיס.** מושב. את כנו"ו מתרגמינן בסיסיה: **א"ר רומנוס** **לי** הפיר **רבי** לנטול מחסה. של לצונה באפרה. קס"ד באפרה עם אפרה קאמר שהאפר מוקפה ולא

היו כריכין לו ואשמעינן דלגב מחתה דאיכא תורת כלי עליה טלטולה עם אפרה: **נוטל אדם.** הכלכלה בשבת והאבן בתוכה: **הא ליכא פרי לא.** דכלי נעשה צקים לאבן וטפלה לו ובטל תורת כלי דדיה. והכא נמי נעשית מחתה צקים לאפר ורבי יוחנן שמעינן ליה לעיל דכר' יהודה סבירא ליה: **דאזי ציה קרטיין.** שנשמעיוו מן האור ולצונה דחויא להריח ואגב לצונה מטלטלן למחתה עם אפרה דומיא דכלכלה מלאה פירות והאבן בתוכה: **קרטיין.** של שיור לצונה: **צי רבי.** דמשא ועשיר הוה מי חשיבי: **גנדי עניים.** שלם על שלם או שחוטן עבה הוו גנדים לעניים לענין טומאה: **גנדי עשירים.** שלשה על שלשה הוו גנדים לעשירים וכל שכן לעניים. אבל גנדי עניים לעשירים לא הוו גנדי גבייהו ולא מקבלי טומאה הכא נמי **צי רבי** (ט) צטלי קרטיין: **אלא אמר אבוי.** לא דשרי ליה לנטלטל מחתה באפרה משום דאפרה מאיס עליה לראותו והוי כגרף של רעי דתניא במסכת ביצה (דף לו:) מותר להוצילו לאשפה שבתאי: גרף. כלי חרס המונקן לכך: **מיספי.** כל מחמות מכוסות וכן יש צנן נקדים להוציא ריחם: **כנוגא.** כלי נחשת שמיצאין זו האור לפני שרים להתחמם: **אגב קטמיה.** שהיו כריכין לאפרו לכסות רוק או כולה. וא"ת מה דאסור יש כאן היינו רבואת דאע"ג דאיכא עליה שברי עצים. והא דר' רומנוס נמי האי מחתה באפרה דקאמר מחתה צבציל אפרה שהיה לרץ לו ודעתמיהו עליה מאתמול ורבואת אשמעינן (כיוון דאע"ג) דאיכא עליה שברי עצים דהוי ככלכלה של פירות והאבן בתוכה: **ושוין.** ר' יהודה ור"ש שנחלקו בנר ישין' **גגלילא** **שנו.**

שחשובות להן שברי פתילה שאין גנדים להן פשתן מנזיין להם הלכך לא צטלי ונעשה נר צקים להן: **טרפסיים.** זורפי נחשת או גרדיים והולכין מעיר לעיר למלאכתן ונושאין עמיהן מטות של פרקים: **חיוב חטאת.** הוא מחלתו וגמרו ומנאל עושה כלי וחייב משום מכה בפטם אז לכל גומרי מלאכה ולא משום צנין דאין צנין בכלים: **קנה מנורה.** שיוצאין ממנה קנים לגרות הרצה ונוטלין הימנה ובשעת הלורך מחזירין אותו: **קנה של סיידין.** הטחין ומלבינן הבית צמיד יש להן קנים של פרקים ונותן מטלית בראשה ושורין צמיד המחוי וטח את הבית וכשהוא טח מלמטה אי אפשר לו אלא צקנה קצר וכשהוא הולך ומגביה מוסיף קנה על קנה ומאריכו: **פטור.** שאין זה גמרו שהרי צמד לחזור ולפרקו תמיד: קרן עגולה וקרן פשוטה שניהם מן כלי יתר והוא עשוי נקדים נקדים ככרזה ומכנס בהן חלילים ומוציאין קלות הרצה. קרן עגולה מעשה אומן הוא ולרץ לתקוע צנקנים צחוק והוא מלאכה וצקנן פשוט מכניסו צריח ודרכן לפרקס תמיד ופטור. קתני מיהת צקני מנורה דחייב והוא הדין למטה של טרפסיים: **אינהו.** רבי אבא ורז הווא צר חייא: **דאמור כי האי סגא.** כרבי שמעון דמתמי לכתחלה: **מלגנוס המטה.** כעין רגלים קטנים ויש להן בית קיבול ומכניס לתוכן ראשי כרעי המטה שלא ירקבו צאריך: **לוחים של סקינס.** עץ קטן כמין דף שמוקעין בקסמ שקורין אצלגטער"א שעליו מושך התך: **יתקע**

רוב שמן^{כז} ולהכי לא צטלי שברי פתילה אגב שמן^{כח} וכן משמע^{כט} צפ"ק דסנהדרין (דף יא:) גבי טול אגרת וכתוב לאחנא צני גלילאה עילאה ומתאה^ל כו' דומן ציעורא מטא לאפרושא מעשרא ממעטני ויחא ואמר צניר צפרק בית שמאי (דף לא:) בגלילא שנו דחמרא עדיף ממשחא ויין היה מנזי להם הרצה^ל כדאמר בהמוציא יין (לקמן עת.) גצי מים כדי לשוף צנן את הקילור וקאמר בגלילא שנו^{כא} א' דרפואת מים שכיט טפי משמיה שהיה להן רוב יין והיו שותין הכל יין' ואפילו הכי חמרא עדיף להו ממישחא כי השמן היה להם צוול יותר ורש"י פ"י נמי בהמוציא (שם) שמחתם עניותא היו עושין רפואה מן המים ואין עושין מן היין רק שמיה ולפיכך הימה רפואת מים שכחא ואין נראה דמיון שלא היה להם יין לשיפות הקילור א"כ שכחא שמיית מים טובא^{כב} ואמרי' בעלמא ט"ף ערב ויה"כ גגליל שהיו מרביס צסעורים היו ונע' מועספות חגיגה כה: דע"ה גגללא: **רצן**

שאין בהם שלשה מוסאם דאפי' בבית העשירים קאמרי. ריעו"א. יט. בגדים שרגילים עניים ללבוש. מוס' הלא': י. שדחוטן עבה. ריעו"א. יא. מייר בבגדים דקים. ריעו"א. יב. דקתני דאפי' בגדי עניים דוקא לעניים מטמא בשלש על שלש אבל לעשירים שלשה על שלשה בעינן. ריעו"א. יג. הא דרי נחמן לשיוריו כוסות. ריעו"א. יד. שיורי כוסות בלחור. רעו"א. טו. והוי הכנס בסים לדבר האכיל, שהרי הונח שם היין לדעת. ריעו"א. יו.אסור לטלטלן. רעו"א. יז. דכי פריך, דכי היכי דמטלטלינן כנוגא אגב קיטמא ודחוי בר טלטול. ריעו"א. יח. ואין הכנוגא והקיטמה בטלי לגבי שברי עצים שבת משום דלא חשיבי, הי"ז. שרי הכנס הוא עיקר. ריעו"א. יט. ואע"ג דקף מלתא שמעינן לה מכלכלה ואבן לתוכה דמוקד לה ר' יוחנן במלאה פירות. מוס' הלא': יט. [דאציטריך] לאשמעינן [דן]אע"ג. מוס' הלא': כ. לא אמרין דהויא עיקר בסים לדבר האסור דחשיב טפי. מוס' הלא': כא. שאם יש [שם] [בהן] שברי פתילה שאסור לטלטלה. רעו"א. כב. דדין הוא שלא יהו שברי עצים בטלים להן יותר מן השמן. נמני'. כג. ועיקר הבסיסות לשברי פתילה. מוס' הלא': כד. דבגליל היה רוב שמן. מוס' הלא': כז. שלמכון ישנה, מהוריעין אגמאג לבין. מוס' הלא': כח. ורוב שחייתן בכך. מוס' מגינא. כה. דע"ה גגללא. כח. דחשיב. מוס' מגינא. כה. דע"ה גגללא. ל. מתוך עושרם. מוס' מגינא. כה. דע"ה גגללא. לא. כאב עינים, וטוב המים לרפואה, [ולכן]. מוס' מגינא. כה. דע"ה גגללא. לב. והיה להם לשער בשחייה. ועוד. מוס' מגינא. כה. דע"ה גגללא.

כירה פרק שלישי שבת

מו.

הנח לנר שמן ופתילה הואיל ונעשה בסיס לדבר האסור. אינטריך למימר בשמן דנעשה צקים לדבר האסור דאי לאו הכי לא היה הגר אסור לנטלטל דהוי צקים לדבר האסור ולדבר המותר ושרי כדאמר צמקון כי היוין צי רצ נחמן הוה מטלטלינן כנוגא אגב קיטמא אע"ג דאיכא עליה שברי עצים ואם תאמר פתילה אמאי קאמר דהויא צקים לדבר האסור היא עצמה הויא דצר האסור כדאמר לקמן ושיון שאם יש צה שברי פתילות שאסור לטלטלה וי"ל דשברי פתילה היו שברי כלים ודמי לצורות אבל פתילה שלימה שהיא כלי הוה שרי אי לאו נעשה צקים לדבר האסור:

ל'י התיר רבי לטלטל מחתה באפרה. השתא קס"ד דאפר מחתה מוקפה הו"א: **ואמור רבה ב"ב חנה א"ד יוחנן ב'.** תימה אמאי לא פריך בלאו מילתא דרבי יוחנן ממתני' דפ' נוטל (לקמן דף קנב:) דחנן מעות שע"ג הכר מנער את הכר והן נופלות וכן אבן שעל פי החצית מטטה על צדה והיא נופלת אבל טלטול גמור אסור ואורי"י דה"א דשאני מעות דחשיבי ולא צטלי^א ואבן שע"פ החצית ה"א דמיירי שהוא מתוקן לסתוס פי החצית והחצית כריכה לא ולכן לא צטלה^א:

בגדי עניים לעניים. אומר ר"ת דדוקא צטומאח מדרס דציחוד תליא מלתא^א אבל צאחר עומאוח לא תליא מלתא ציחוד דאפי' היה מוטל באשפה^א מרבינן י' מואבגד דשלם על שלם מיעמא צין לעניים צין לעשירים דצקת לא מרבינן מדי ומיימי ר"ת ראה דתנן במסכת כלים (פרק כ"ז מ"ג) דגגד מטמא משום שלשה על שלשה למדרס משום שלם על שלם לטמא מת וע"כ בעשירים מיירי דכפכ"ח תנן התם גגדי עניים אע"פ שאין צהם שלשה על שלשה טמאין מדרס^א וא"ת הכא פריך מצרייתא אמאי לא פריך ממתני' דפכ"ח דכלס שצאכא ואורי"י דאי ממתני' ה"א^א דגגדי עניים היינו^ט כעין שק' שעיקר עשוי לעניים ואפי' ציד עשירים אינו לרץ שלשה על שלשה צעי שלשה^א שאינו עומד אלא לעשירים להכי מייתי צרייתא דלא שייך לפרשה הכי^ב:

חזק מכלל'ינן כנוגא אגב קיטמא. פ"י כנוגא מחתה והיינו מחתה באפרה דלעיל פ"י אגב אפרה שהוסק מע"ש דמוקן הוא דחוי לכסות אז רוק או כולה וקשה דמשמע דוקא אגב קיטמא שרי לאו לאו הכי נעשה צקים לדבר האסור ואילו צפ"ב דציצה (כא: ושם) אמר גבי אין מומינן נכרי צצבת משום שיורי כוסות פריך וגיטלטליניהו אגב כסא מי לא אמר צבא כי היוין צי רצ נחמן הוה מטלטלינן כנוגא אגב קיטמא אף על גז דאיכא עליה שברי עצים ומאי פריך^א שאני כנוגא דלגב קטמא מטלטל לה אבל צבוס ליכא אלא^ב דצר האסור^א ואורי"י^ב דשיורי כוסות לא חשיבי למיהוי כוס צטל לגבייהו^א אף על גז שצין היתר עמיהן צבוס כעין גרעי משברי עצים שעם הקיטמא כנוגא: **אע"ג דריבא עליה שברי עצים.** י"ג נראה לרבינו תם^א דשברי עצים חשיבי טפי מאבן שצכלכלה^ב דאם לא כן מאי קמ"ל ואדמקשי ליה מצרייתא דשוין^א כו' ליסייעיה ממתני' דכלכלה והאבן בתוכה אלא שברי עצים חשיבי טפי ויש לדמות שברי עצים לגבי אפר כשברי פתילה לגבי שמן^ב:

בגד'א שנו. פ"י צקונט' שחשובות להן שברי פתילה שאין גגדי פשתן מנזיין להם ואין נראה לר"ת דאמרי' צשליה צ"ק (דף קיח:) לוקחין מן הנשים כלי צמר ציהודה וכלי פשתן בגליל משמע שמוציא פשתן הרצה שם^א ומפרש ר"ת בגלילא שנו שאם להם רוב שמן^ב ולהכי לא צטלי שברי פתילה אגב שמן^{כח} וכן משמע^{כט} צפ"ק דסנהדרין (דף יא:) גבי טול אגרת וכתוב לאחנא צני גלילאה עילאה ומתאה^ל כו' דומן ציעורא מטא לאפרושא מעשרא ממעטני ויחא ואמר צניר צפרק בית שמאי (דף לא:) בגלילא שנו דחמרא עדיף ממשחא ויין היה מנזי להם הרצה^ל כדאמר בהמוציא יין (לקמן עת.) גצי מים כדי לשוף צנן את הקילור וקאמר בגלילא שנו^{כא} א' דרפואת מים שכיט טפי משמיה שהיה להן רוב יין והיו שותין הכל יין' ואפילו הכי חמרא עדיף להו ממישחא כי השמן היה להם צוול יותר ורש"י פ"י נמי בהמוציא (שם) שמחתם עניותא היו עושין רפואה מן המים ואין עושין מן היין רק שמיה ולפיכך הימה רפואת מים שכחא ואין נראה דמיון שלא היה להם יין לשיפות הקילור א"כ שכחא שמיית מים טובא^{כב} ואמרי' בעלמא ט"ף ערב ויה"כ גגליל שהיו מרביס צסעורים היו ונע' מועספות חגיגה כה: דע"ה גגללא: **רצן**

שאם יש בה שברי פתילה שאסור לטלטלה. ופריך אביי בגלילא שנו. פירוש בגליל שנו. שדרסם להדליק בשברי פתילות, וכיון שדרסם להדליק בשברי פתילות נעשו מוקצות בשבת, לפיכך אסור לטלטל אפילו הגרות שיש בהן שברי פתילות, אבל שברי עצים דכנוגא לא חשיבי ובטלי. לוי בר שמואל בעא מר' אבא ומרב הונא בר חייא מהו להחזיר מיטה של פרסיים בשבת, אמור לה שרי. אמר להו רב יהודה רב ושמואל דאמרי תרווייהו המחזיר מיטה של פרסיים בשבת חייב חטאת. מיתביה המחזיר קנא מנורה בשבת חייב חטאת, קנא של ציידין לא יחזיר ואם תחזיר פטור אבל אסור, ר' סימאי אמר קרן [נעגולה חייב קרן] נשטות פטור. קתני מיהת המחזיר קנא מנורה בשבת חייב חטאת, קשיא לר' אבא ולרב הונא דשרי. ושמעון אינהו דאמור כי האי תנא דתניא אם היה רפוי מותר, דתניא מלבנות המטה וכרעי המטה [ולוחזין] של סקיבס לא יחזיר, ואם החזיר פטור

עין משפט ונר מצוה

זו א ב מיי פכ"ו מה' שבת הלכה יג טור שריע אורי"י שיעוף מן:

גז ג ד מיי פכ"ו מה' שבת הלכה כו כח סמג לאוין סה טור שריע אורי"י סימן שני סעיף ו:

רב נסים גאון

אלא אמר אביי מדי דהוה אגריף של רעי. מושבתחב כמס' יום טוב בפרק משולין פירות (דף יז) אמר שמואל גרף של רעי ועבט ממימי גרלים מותר להוציאו לאשפה. ובפרק נוטל אדם את בנו (דף קנח) אמור הני גרעיני דחמרי כול, רב הונא בריה דרב יהושע עבדי להו גרף של רעי, וכן אמינר עבדי להו גרף של רעי. אמר אביי בגלילא שנו. כבר טרחו בזה השנינו

כשינה אביי הרבה מן החוכמים ולא שמעתי מהם כולם, ולא מצאתי בו לאחד מן הגאונים פירוש. אבל טרחתי על שינויו ומצאתי במסכת גיורות בפרק בית שמואי אומרים הקדש נעזת הקדש [דף לא], והא שמן עדיף מין, אי משום הא לא קשיא בגלילא שנו דחמרא עדיף ממשחא. זה מודיע שהשמן היה אצלם מצוי הרבה, וכי מה שהוושב בנר ויש בו שברי פתילה אין לו חשיבות אצלם ואינן משתמשין בו לצרכם, והרי הוא כיוון המוקצה שאסור לטלטלו, ולכן שנו חכמים כי בגליל אסור לטלטל נר שיש בו שברי פתילה, לפי שהשמן הנותר בנר לא חשיב ליה. וכבר זה הפירוש הובא באלו החלומינו ופירשנו להם בזה הענין. ואפשר להיאמר בזה שיש אחר, שאנשי גליל לפי שלא היו מקפידין על שיהיה נר דייקי וליאטאגא ולא גמיר מחד רבה, ולא גלו מסכתא למסכתא, כמו שהוא מפורש במסכת יעירובין בפרק כיצד מערבין (דף נג), ולא היה מלמוד מקום בידם, אסרו עליהם החכמים טלטול נר שיש בו שברי פתילה על ידי דרך האיסורים ולא תחבט ואל תסיג וקוי דאין איצא קולהם פי עדה (מוצעא) [ומאוצען] מן אל תלמודי מול הדא אל קול על טורק אל תנקיץ להם נדבר מן דאלין מא תיצרנא נקל דרך האיסורים והגדר והסיג. ונמצא סיור לזה במקומות הרבה משל זה המאמר על דרך הגירסות להם נזכיר מה מה שמוצאן בפרק חומה בקודש (דף כח) אמור אמר רב יוסף בגלילא שנו מינו דלא מהימני אקדוש לא מהימני אתרומה נמי, בגדרים בפרק אלו (גדרים) [ומתירין] (דף יח במשנה) אסורין שאין אנשי גליל מכירין את חרמי חכנים, ובפרק המוציא יין (דף טח) בפרק שמוצאן נהגדו (דף נח) ובפסיקתא. עוד. ובמסכת ירושלמי שבת פרק יג כתיב ה' הכהן ור' אבא עולא י"ח שנין עבר רבנן יוחנן בן זכאי יתיב בהדה ערב ולא אתא קימאי אלא אליין תרתין עובדיה, אמר גליל גליל שנתא את התורה סופך להעשות כמצויק, וכל דין סיור לפירושנו.

רבינו הגנאל

הנח לנר ופתילה ושמן דלא גזר ריש אלא הואיל ונעשה כל אחז בסים לדבר האסור, פשוטה היא. אמר רבא כי היינו בי רב נחמן היינו מטלטלי כנוגא אגב קיטומה אף על גב דאיכא עליה שברי עצים. ומתיבי ושיון

הנח לנר ופתילה ושמן דלא גזר ריש אלא הואיל ונעשה כל אחז בסים לדבר האסור, פשוטה היא. אמר רבא כי היינו בי רב נחמן היינו מטלטלי כנוגא אגב קיטומה אף על גב דאיכא עליה שברי עצים. ומתיבי ושיון

הנח לנר ופתילה ושמן דלא גזר ריש אלא הואיל ונעשה כל אחז בסים לדבר האסור, פשוטה היא. אמר רבא כי היינו בי רב נחמן היינו מטלטלי כנוגא אגב קיטומה אף על גב דאיכא עליה שברי עצים. ומתיבי ושיון

